

Ved din Faders højre hånd i himlen
sidder du og våger over mig,
og du finder altid mig i vrímlen,
og jeg finder altid hjem til dig.
Dag for dag, mens øjeblikket svinder
som en flod for øjnene af mig,
skal jeg i det vand, der aldrig binder,
se det sande billede af dig.

Hver en byrde, som jeg lader spejle
i den bæk, der risler for min fod
lader du i evigheden sejle
i din evigt klare strøm af blod.
Hjælp mig Herre! Når jeg dine veje
finder vanskelige nok at gå,
må du rejse mig op fra mit leje.
Kom og giv mig troens vinge på.

Jeg vil flyve ind i Himmerige,
hvor din trone svæver som en ø,
og jeg vil på mine vinger stige
op og lande i din øjesø.
Her, hvor evighedens kilde springer
i den sø, hvor øjeblikket svandt,
vil jeg sammenfolde mine vinger
om den fuglekonge, som jeg fandt.

Når jeg ned fra himlens hvide skyer
daler mellem fuglene på jord
i en broget flok imellem byer,
hører jeg et kærligt lille ord.
Det er fuglekongen, der til ørnen
byder indenfor i hjerterum;
det er mindre end selv druekernen,
større end Det ny Jerusalem.

Det er Danmarks mindste fugl herveden,
men i himlen er den evigt stor,
og den bliver størst som kærligheden
for enhver, som på dens tone tror.
Se, nu flyver den imellem graner,
når vi vover os i skoven ud;
den er væk, førend man noget aner,
og her sidder jeg og tror på Gud.

Tekst: Lars Hougaard Clausen